

sioner til i Mellemtiden at virke for de enkelte Formaal. Iblandt disse Kommissioner findes ogsaa en Minoritetskommission.

Denne Kommission mente vi i Dansk Fredsforening, at der ikke var nogen særlig Anledning for os til at være repræsenteret i til Stadighed, særlig saaledes som Forholdene udviklede sig, og efter de Udtalelser, der fremkom paa den interparlamentariske Konference i København. Saa fik jeg imidlertid i Foraaret en Meddelelse fra Generalsekretariatet om, at det danske Minoritetsspørgsmaal var blevet rejst fra tysk Side af Deutsche Liga für Völkerbund, og der var rejst Anker ikke saa meget over den Ordning, der var truffet fra dansk Side, som over Udførelsen af Ordningen. Vi fandt det derfor naturligt, at vi maatte være repræsenteret dér ved det følgende Møde og repræsenteret paa den bedste og sagkyndigste Maade, som vi formaade.

Vi fik derfor Amtskolekonsulent Nicolai Svendsen til at møde som Dansk Fredsforenings Repræsentant ved det følgende Møde, som fandt Sted i Haag. Og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at fremhæve, at han dér — jeg tror, at alle, der har gjort sig bekendt med hans Optræden, vil være enige deri — løste sin Opgave paa en fuldt ud fyldestgørende Maade. Det samme gælder om Professor Aage Friis, der sammen med Hr. Nicolai Svendsen repræsenterede Dansk Fredsforening ved Folkeforbundsunionens Møde i Lyon i Dagen fra den 27. Juni til den 3. Juli. Vi gik nemlig ud fra, at under disse Forhandlinger, hvor man fra tysk Side var tilbøjelig til at drage, hvad man kalder den historiske Side frem, vilde det være heldigt, at der ved Siden af Hr. Svendsen stod en Historiker. Jeg skal naturligvis ikke her indlade mig paa at give noget Referat af disse Forhandlinger, der eventuelt vil blive fortsat i et nyt Kommissionsmøde i Januar eller Februar næste Aar, men hvad jeg finder Anledning til at fremhæve, er Betydningen af, at Sagen blev saa klart og indgaaende belyst af de Herrer Aage Friis og Nicolai Svendsen overfor en Organisation, der, som jeg før sagde, tæller Millioner af Medlemmer, spredte ud over Kulturlandene.

Fra tysk Side anerkendte man, at de danske Love angaaende Mindretallene var overmaade liberale og hensynsfulde; hvad men mente at kunne anke over, var Gennemførelsen, Administrationen af Lovene, men noget Forsøg paa at dokumentere Ankerens Berettigelse er hidtil ikke gjort. Jeg

vil her indskyde den Bemærkning, at der er, jeg kan vel sige, al Sandsynlighed for, at Forhandlingerne vil blive fortsat paa et nyt Kommissionsmøde, og selvfølgelig vil de Forsøg paa at dokumentere, der maatte fremkomme fra tysk Side, blive taget under den nøjeste Overvejelse.

De danske delegeredes Redegørelse vandt, naar jeg undtager fra Repræsentanterne for Deutsche Liga für Völkerbund, almindeligt Bifald. Særlig turde der være Grund til at fremhæve, at Repræsentanter for de tyske Mindretal udenfor det nuværende Tyskland udtalte sig meget stærkt anerkendende om den danske Minoritetsordning. Det skulde i øvrigt ogsaa synes, at netop for de tyske Minoriteter udenfor Tyskland — jeg skal ikke her nævne disse Lande, hvorom der særlig kunde være Tale, og som Opmærksomheden særlig vil være henvendt paa — kan det være af Interesse at henvise til den Minoritetsordning, der findes i Danmark. Maaske vil det i Sammenhæng hermed være rigtigst at bemærke, at jeg paa den nylig stedfundne Verdensfredskongres i Berlin, hvor Minoritetsforholdene ogsaa var til Drøftelse, fik Lejlighed til at give lignende Oplysninger. Specielt betonedede jeg, at der for Børn af tyske Forældre i de sønderjydske Landsdele aldeles ikke finder obligatorisk Undervisning Sted i Dansk, de tyske Børn har Ret til, men ingen Pligt til at modtage Undervisning i Dansk. Det er et Forhold, som jeg mener, der er Anledning til at gøre opmærksom paa, og jeg tror at turde sige, at det ogsaa vakte en Del Opmærksomhed.

Maa jeg derefter tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det forlød for et Par Maaneder siden, at den højtærede Minister var betænkt paa af finansielle Grunde at stille Fortsættelse af Bygningen af den midtsjællandske Jernbane helt i Bero i det kommende Finansaar. Heldigvis har disse Forlydender ikke bekræftet sig. Paa Finansloven findes der jo opført et Beløb paa 800 000 Kr. til Fortsættelse af Bygningen af den nævnte Bane. Men disse 800 000 Kr. er efter min Mening et for lille Beløb, naar Banebygningen skal kunne fremmes og tilendebringes i en ikke alt for fjern Fremtid. Jeg vil her specielt henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Strækningen gennem Hornsherred. Forholdet er efter min Mening det, at Banen skulde have begyndt i Hornsherred, som gennem en Række af Aar har været tilsidesat paa en næsten ubegribelig Maade, naar man tager